

Győri Ítéltábla
Pf.IV.20.051/2019/6/I.szám

A Győri Ítéltábla a dr.Borbás Péter ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Orbán Zsolt ügyvéd által képviselt **I.r., II.r., III.r., IV.r. és dr. Horváth Ágota V.r.alperesek** ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása iránti perében - mely perbe az alperesek pernyertességének előmozdítása érdekében a dr. Orbán Zsolt ügyvéd által képviselt beavatkozott - a Székesfehérvári Törvényszék 2019. január 29. napján kelt 17.P.20.078/2018/25. számú ítélete ellen a felperes részéről 26. szám alatt benyújtott fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatja. Megállapítja, hogy az alperesek megsértették a felperes jó hírnévhez fűződő jogát azzal, hogy a munkáltatójuknak címzett, „Problémák az Általános Sebészeti Osztály működésében” című levelükben azt állították: „Példa: egyik szakvizsga előtt álló kolleganőnk előzetes főorvosi engedély alapján befizette be saját sebből a több 10 ezer Ft-os kongresszusi részvételi díjat a szeptemberi sebészkongresszusra, neki nagyon fontos lenne, hogy vizsgája előtt tömör szakmai áttekintést nyerjen a sebészet jelen helyzetéről, s most a főnök közölte, mégsem mehet.”

Kötelesek az alperesek 15 napon belül a felperesnek címzett magánlevélben sajnálkozásukat kifejezni a felperessel kapcsolatban megfogalmazott valótlan állításuk miatt.

A felperes által az állam javára fizetendő kereseti illeték összegét 418.500,- (négy száz tizennyolcezer-öttszáz) Ft-ra felemeli, az alperesek és az alperesi beavatkozó mint egyetemleges jogosultak részére fizetendő elsőfokú perköltség összegét 481.750,- (négy száz nyolcvanegyezer-hétszázötven) Ft-ra leszállítja.

Az alperesek és az alperesi beavatkozó egyetemleges kötelesek az állam javára az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 31.500,- (harmincegyezer-öttszáz) Ft kereseti illetéket megfizetni.

Ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Az illetékügyekben eljáró hatóság felhívására a felperes 558.000,- (ötszázötvennyolcezer) Ft, az alperesek és az alperesi beavatkozó egyetemleges kötelezettként 42.000,- (negyvenkettőezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket köteles az állam javára megfizetni.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az alpereseknek és az alperesi beavatkozónak mint egyetemleges jogosultaknak 64.500,- (hatvannégyezer-öttszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes 1997-2010. szeptemberéig a Kórház Sebészeti Osztályán osztályvezető főorvosként dolgozott. A munkáltató - az alperesi beavatkozó jogelőde - 2010. szeptember 13-án arról értesítette a felperest, hogy a kollektív szerződés alapján fegyelmi eljárás indított ellene, a munkaviszonyából származó lényeges kötelezettség jelentős mértékben történő megszegése miatt. A fegyelmi eljárás megindításának alapjául a „Problémák az Általános Sebészeti Osztály működésében” címmel ellátott, a felperes 5 beosztottja - az I-V.r.alperesek - által aláírt levél szolgált. A munkáltató 2010. szeptember 16-án a felperes részvétele nélkül osztályértekezletet, 2010. szeptember 20-án a felperes részvételével sebészeti osztály rétegértekezletet hívott össze. A fegyelmi tárgyalást megelőzően 2010. szeptember 22-én a kórház főigazgatója, az önkormányzat által teljes döntési jogosítvánnyal felruházott önkormányzati megbízott, valamint a felperes között egyeztető beszélgetésre került sor. Ezt követően az alperesi beavatkozó a 435-19/2010. számú 2010. szeptember 23-án kelt fegyelmi határozatával a felperes munkaviszonyát 2010. szeptember 23-ával rendkívüli felmondással megszüntette. A Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.753/2010/72. számú, a jelen per felperese által a Kórház ... Kft. „fa.” I. r. és a ... Kórház-Rendelőintézet II.r.alperes ellen munkaviszony megszüntetése tárgyában indult perében a kereseti kérelmet elutasította. A Székesfehérvári Törvényszék 2Mf.21.532/2014/11. számú, az elsőfokú ítéletet részben megváltoztató részítéletét a Kúria az Mfv.I.10.563/2015/13. számú részítéletével - a másodfokú részítélet felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érintve - részben hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A Székesfehérvári Törvényszék 2.Mf.20.677/2016/11. számú ítéletével a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.753/2010/72. számú elsőfokú ítéletét helybenhagyta, a Kúria az Mfv.I.10.299/2017/11. számú ítéletével a másodfokú ítéletet hatályában fenntartotta.

A felperes a pontosított kereseti kérelmében az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 78. §-ára alapítottnan kérte, hogy a bíróság állapítsa meg az alperesek megsértették a jóhírnevét. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket elégtételre az általa megfogalmazott tartalommal (ez a 17.P.20.078/2018/4.sorszám alatti beadvány) úgy, hogy az elégtételt adó nyilatkozatot az alperesek saját költségükön tegyék közzé aMegyei Hírlap és a ...Hírlap legalább fél-fél oldalas hirdetményében. Kérte, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze az alpereseket fejenként 1.500.000,-Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére. A felperes arra hivatkozott, hogy a fegyelmi eljárás alapjául szolgáló levél alábbi kitételei valótlan tényeket, illetőleg valótlan tények alapján okszerűtlen következtetéseket, vélemény-nyilvánításokat tartalmaznak:

„A jelenlegi munkarend betartását nehezíti, hogy az aznap dolgozó orvoskar előtt elhangzik a reggel 7 órai ügyeleti beszámoló, ezután 8 órakor gyülekezünk ismét, addigra érkezik az osztályvezető, vagyis kellene érkeznie, ehelyett 8 óra 10 körül érkezik a megbeszélés helyére. Az idő múlik, a műtéteket el kellene kezdeni 8 óra 15-kor, de ekkor ismét referálni kell, még egyszer elmondjuk ugyanazt. Ez idővesztés a napi munka indításában, hátráltatja a műtéti program megkezdését. Konfliktushelyzet a műtőszolgálattal és az anesztéziával, ami a sebész beosztottakon csapódik le. További gond, hogy ebből fakadóan az orvoskar egy része, az időközben megkezdett munka miatt nincs jelen, nem értesül az ügyeleti események főorvosi értékeléséről, a meghozott döntésekről, a felvett betegekkel kapcsolatos további teendőkről, ezenkívül nem tudja levonni a sebészi fejlődéshez szükséges, az akut sebészeti ellátással kapcsolatos megfelelő elméleti, szakmai tanulságokat. Minden reggel ennek következtében feszültséggel indul... A kis létszám miatt délelőtt

meglehetősen nehéz az osztály biztonságos felügyelete, sokszor nem oldható meg, hogy szabad orvos maradjon az osztályon, vészhelyzetben gyakran nincs segítség, előfordulhat, hogy a velünk egy szinten működő intenzív osztályról kell segítsége hívni." (1)

„Nagy biztonságot adna, ha az egyébként műtéti időben a programban gyakran részt nem vevő ov. főorvoshoz lehetne fordulni tanácsért, segítségért. De szükség lehetne segítségére az osztályon felmerülő egyéb, fontos az osztályon felmerülő problémák megoldásában. Ő azonban az esetek jelentős részében nem tartózkodik a helyén, elérhetőségét sem adja meg." (2)

„Nagyon komoly gondot jelent, hogy a jelen létszámadottságok mellett az ov. főorvos nem, vagy csak igen ritkán vesz részt a készenléti ügyeleti szolgálatban. Ez a helyzet egyébként az egész kórházban egyedülálló, az erre vonatkozó többszörös kérések eredménytelenek maradtak. Mindez igen nagy többlet terhet ró a szakorvosi karra, rontja az érintettek hangulatát, rossz példamutatás a fiatal orvosoknak." (3)

„A fentebb leírtakhoz hasonlóan biztonsági, fegyelmi kérdéseket is felvet, hogy a vezetőnek fogalma sincs mi történik az osztályon késő este vagy éjjel..." (4)

„Gondok mutatkoznak a műtéti programok összeállításában. Ez egyértelműen vezetői feladat, még akkor is, ha ezt néhol nem személyesen végzik, csak jóváhagyják. Nálunk sokszor előfordul, hogy egyik napon irreálisan sok műtét kerül kiírásra, vagy azok időigénye, nehézségi foka, vagy a teendők bizonytalansága miatt előre látható, biztosan kifutunk az időből. Ilyenkor a program végigoperálása zaklatott, hajsolt. Ez a betegeknek sem biztonságos és konfliktusokat okoz a közreműködőkkel (anesthézia, műtőszolgálat). Másnapokon nem egyszer „lógatjuk a lábunkat". (5)

„A műtéti asszisztencia összeállításai sokszor zavart szenved, számtalanszor kerül kiírásra ugyanaz a kolléga mindkét műtőben egyszerre. Ide tartozik a műtétek elosztásának kérdése is... Pl.: fiatal szakorvos kerül kiírásra asszisztálni nem szakorvosnak, pedig még nem is ismerik a képességeit, tudását, mennyire uralja a szakmát..." (6)

„Az idősebb szakorvosok úgy érzik, hogy tudatosan hátrányba kerülnek." (7)

„A várólistás helyezések nem megfelelően működnek, a betegek a választott orvosukhoz hosszabb várakozási idő után kerülnek csak be. A várakozási időt lerövidíti, ha a főorvost kéri fel műtetre." (8)

„A náluk jelentkező, őket megkérő betegek rendre olyan távoli időpontokat kapnak, hogy az előjegyzettek máshova mennek... hiszen a beteget máshol mégis megoperálják, de nem itt. A minőségi, könnyen és viszonylag olcsón gyógyítható beteganyagot veszítjük így el." (9)

„Az ő idejében került bevezetésre a carotis sebészet... elkezdhettük volna korábban is, a kiképzett érsebész itt is rendelkezésre állt, de semmiféle segítséget nem kapott az ügyben, hogy a műtétek elkezdjének. Tárgyalni kellett volna az anaesthesiával, belgyógyászattal, neurológiával a közös koprodukción kialakításáról... „Szervezték meg a carotis sebészetet" volt az ukász. Hogyan tárgyaljon érdemben a társosztály vezetőivel egy beosztott orvos?" (10)

„A legnagyobb fejlődést a plasztikai sebészet személyi feltételeinek megteremtése jelenti... több támogatásra lenne szüksége az osztályvezetés részéről." (11)

„Az eddiginél többet lehetne tenni az onkológiai műtétek terén." (12)

„Kódolási problémák: az intézetvezetés előtt is ismert ez a kérdés, itt csak annyit, hogy nem a kódolással megbízott orvosok mulasztásáról van szó, hanem az osztályvezető egyéni elképzelésének kierőszakolásáról." (13)

„Problémák merülnek fel a belső információk áramlásában, tulajdonképpen még az osztályon történekről sem történik kellő tájékoztatás, megbeszélés például a tudományos szereplésekről." (14)

„Szinten minden hatáskör, minden döntés joga a főorvos kezében van, de ő viszont sok távolléte és egyéb okok miatt nem intézkedik... Ilyen mindennapos kérdés az ügyeleti beosztás és a

szabadságolások kérdése... Egyébként nem kellene beleszólni a legtöbbször automatikusan is jól működő rendszerbe." (15)

„Azonnal leadtunk egy egész állást - a beosztottak kifejezett tiltakozása ellenére - ráadásul azt a kollégánőt távolították el az osztályról, aki a leghasználhatóbb, legütőképesebb volt... Hiába kértük, hogy ne ezt a megoldást válassza, nem törődött vele." (16)

„Számталanszor, amikor főorvosi hatáskörben intézkednie kellene, nem teszi. Például a társosztályokkal kapcsolatos kooperáció, vagy viták kérdésében nem ő intézkedik, hanem azt mondja menjetek intézzétek el." (17)

„Példa: egyik szakvizsga előtt álló kolleganőnk előzetes főorvosi engedély alapján befizette be saját sebből a több 10 ezer Ft-os kongresszusi részvételi díjat a szeptemberi sebészkongresszusra, neki nagyon fontos lenne, hogy vizsgája előtt tömör szakmai áttekintést nyerjen a sebészet jelen helyzetéről, s most a főnök közölte, mégsem mehet." (18)

„A vezető nem ismeri kellően a munkatársait, az orvosok hiányolják a személyes megbeszéléseket, ahol a főnök elmondaná véleményét munkatársáról, célokat, feladatokat, perspektívákat jelölne meg számukra." (19)

„Már korábban volt szó arról, hogy az osztály gazdátlan, alig van személyes találkozás, kontaktus az osztályvezető és az orvosok között, a nővérekkel pedig egyáltalán nincs." (20)

„Már eddig is számos értékes, sokat ígérő fiatal orvos, szakorvos távozott el, új nem jelentkezik, mert hírünk elterjedt." (21)

„Jelenleg a meghatározó szakorvosok közül is többen foglalkozunk a távozás gondolatával, amennyiben elviselhető megoldás a változtatás irányában nem lesz az osztály működésében és személyzeti kérdésekben." (22)

Az elsőfokú bíróság a 27.P.20.622/2015/31. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. A Győri Ítéltábla a Pf.IV.20.321/2017/4/I. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A másodfokú határozat indokolása szerint a jelen eljárásban az EBH.2002.624. számú döntés nem irányadó, tekintettel arra, hogy a felperes által sérelmezett levél nem hatóság előtti eljárás kezdeményezésére, vagy büntetőfeljelentés megtételére irányult. A munkavállaló által a másik munkavállaló tevékenységével kapcsolatban a munkáltató felé intézett fegyelmi eljárás alapjául szolgáló bejelentés nem minősül sem hatósági, sem bíróság előtti eljárás kezdeményezésének, az abban írt valótlán tényállításokért, vagy személyiségi jogot sértő véleménynyilvánításokért a levél megfogalmazója felel. Ebben az esetben is vizsgálni kell azonban, hogy a levélben írtak mennyiben felelnek meg a jóhiszemű joggyakorlás követelményének, vagy azok mennyiben voltak visszaélészerűek. Az elsőfokú bíróság tévesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a levél teljes egészében véleménynyilvánításnak minősül. Vizsgálni kell azt is, hogy a levél mely kitételei minősülnek tényállításnak, illetőleg véleménynyilvánításnak. A tényállítás valóságtartalmát az alperesnek, a véleménynyilvánítás sértő jellegét pedig a felperesnek kell bizonyítania. Az eljárás során figyelemmel kell lennie arra is az elsőfokú bíróságnak, hogy a munkaügyi jogvitában a fegyelmi határozatban foglaltak megalapozottságát illetően jogerős ítélet született.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a 25. sorszám alatti ítéletével a keresetet elutasította. Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a jelen eljárásban a 2013. CLXXVII. törvény (Ptké) 8.§ (2) bekezdése alapján az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) rendelkezéseit kell alkalmazni. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a sérelmezett levélrészletek közül az 1., 4., 6., 7., 10., 11., 12., 13., 14., 17., 19., 20. és 22. számú kitétel véleménynyilvánításnak minősül. Az 1., 6., 13., 17. és 20.

pontban írtakkal kapcsolatban rámutatott, hogy az e közlésrészletekben megfogalmazott tények a munkaügyi eljárásban született jogerős ítélet alapján valósnak tekintendők. Kifejtette, hogy az alperesi véleménynyilvánítások megfogalmazásukban a társadalmilag széles körben elfogadott kommunikáció keretei között maradtak. Utalt arra, hogy ez a megállapítás a 4., 7. 10. 11., 12. 14. és 19. számú pontban megfogalmazottakra is vonatkoztatható. A 10. 11. és 14. ponttal kapcsolatban a megismételt eljárásban meghallgatott tanúk vallomásai alapján sem állapítható meg, hogy a felperes a sérelmezett területeken nem tehetett volna többet, mint amit tett. A 19. pontban foglaltakat a munkaügyi eljárásban tanúként kihallgatott dr. ..., dr. ... és ... tanúvallomása támasztotta alá.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a 2., 3., 8. és 18. pontban megfogalmazott közlésrészletek tényállítások. A 2., 3. és 8. pont alatti kitétel valóságtartalmát a munkaügyi eljárásban hozott jogerős ítélet, a 18. pont valóságtartalmát a munkaügyi eljárásban meghallgatott tanúvallomás alátámasztotta.

Az 5., 9. 15., 16., és 21. pont részben tényállítás, részben véleménynyilvánítás. A 9. és 15. pont alatti tényállítás valóságtartalmát a munkaügyi eljárásban hozott jogerős ítélet bizonyítja, míg e közlésrészletek véleményrészre nem bántó, nem sértő. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy nem egyes szavakat kell értékelni a kereset elbírálása során, hanem a sérelmezett kifejezéseket összességükben kell vizsgálni, tekintettel arra, hogy azokkal az alperesek mit akartak kifejezni. A 16. pont szerinti levélrészlet első fele vélemény, a második részét a munkaügyi eljárásban beszerzett tanúvallomás bizonyítja. A 21. pont első fordulata a munkaügyi eljárásban tanúként kihallgatott ... vallomása igazolja, a véleményrész pedig, amely az osztály jó hírére vonatkozik nem a felperest érinti és az nem túlzottan bántó, vagy sértő. Az 5. pontban megfogalmazottak sem tekinthetők eltúlzottan sértő, bántó megfogalmazásnak.

A törvényszék összességében arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperesek a bizonyítási kötelezettségüknek eleget tettek, míg a felperes nem. A sérelmezett levélrészletekben állított tények valóban bizonyultak, a nem sértő véleményeknek pedig volt valóságalapja. Az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest, hogy az alpereseknek és a beavatkozónak egyetemlegesen fizessen meg 30 napon belül 550.000,-Ft perköltséget, az államnak külön felhívásra 36.000,-Ft kereseti illetéket.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak a Pp. 252. § (3) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezését, másodlagosan megváltoztatását, a kereseti kérelemnek való helyt adást, harmadlagosan a perköltség mérséklését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet okszerűtlen, több ponton iratellenes, a tényállás bizonyítatlan, a határozat indokolása hiányos, a bizonyítékokkal ellentétes, megalapozatlan.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem adott egyértelmű tájékoztatást arra nézve - figyelemmel a korábbi ítéletében írtakra is -, hogy az 1., 6., 13., 17. és 20. ponttal kapcsolatban melyik peres félre milyen bizonyítási teher hárul. Az ítélet e pontokkal kapcsolatban először úgy fogalmaz, hogy azok véleménynyilvánításnak minősülnek, majd utóbb arra hivatkozik, hogy az azok szerinti tények valóságtartalma bizonyítást nyert. Ehhez képest a bizonyítási teherről való kioktatás során az elsőfokú bíróság az 1., 6., 13., 17. és 20. pontban foglaltakat véleménynyilvánításnak minősítette.

Az elsőfokú bíróság összevontan kezelte az egyes, a felperes által sérelmezett közlésrészleteket, így a 4., 7., 10., 11., 12., 14. és 19. pontban foglaltakat. E pontok vonatkozásában sem egyértelmű és világos, hogy azokat az elsőfokú bíróság véleménynyilvánításnak, vagy tényállításnak tekintette-e.

Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg azt is, hogy a sérelmezett véleménynyilvánítások nem sértő jellegűek.

Sérelmezte, hogy az 1., 6., 13., 17. és 20. pontokkal kapcsolatos ítéleti megfogalmazás iratellenes. A jelen eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárás, illetőleg a munkaügyi eljárásban hozott ítélet alapján valótlan, hogy az e közlésekben foglaltak - amennyiben tényállításnak minősülnek - valósnak minősültek volna. Hangsúlyozta, hogy a jelen eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárást is értékelve kellett volna az elsőfokú bíróságnak állást foglalnia abban, történt-e jogsértés az alperesek részéről.

Az elsőfokú bíróság egyáltalán nem részletezi, hogy a megállapításait a munkaügyi eljárásban született jogerős ítéletet meghaladóan mire alapítja, a felperes által csatolt bizonyítékokat, a felpere által hivatkozott tanúvallomásokat miért nem vette figyelembe a tényállás megállapításakor. Hangsúlyozta, hogy az alperesek által megfogalmazott tényállítások valótlanosságát a jelen perben a felperes bizonyította.

Az elsőfokú bíróság iratellenesen jutott arra a következtetésre, hogy a 2., 3., 8. és 18. pontban foglaltak a valóságnak megfelelnek. Kiemelte, hogy a 18. pont vonatkozásában egyértelműen igazolást nyert, hogy a jelen per IV.r.alperese az általa hivatkozott kongresszusra el tudott menni. Az 5., 9., 15., 16., és 21. ponttal kapcsolatban hivatkozott arra, hogy az e közlésekben megfogalmazott tényállítások valóságtartalmát az alperesek meg sem kísérelték bizonyítani és ezen állítások a munkaügyi eljárásban sem nyertek bizonyítást. Utalt arra, hogy a 16. pontot illetően az elsőfokú ítélet nem nevesíti, melyik, a munkaügyi perben elhangzott tanúvallomás támasztja alá annak valóságtartalmát. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet említést sem tesz a jelen eljárásban meghallgatott tanúk vallomásáról, a felperes által csatolt, összesen 170 db okirati bizonyítékról. Az alperesek egyáltalán nem bizonyították a felperes mulasztásaira vonatkozó, a 2., 3., 4., 6., 10., 11., 12., 14., 15., 17., 19. és 20. pontban szerinti tényállításaikat.

Sérelmezte, hogy az alperesek javára megállapított perköltség jelentősen eltúlzott. A beavatkozó részvételének a jelen eljárásban nem volt értelme, a beavatkozónak nem fűződhetett a jelen eljáráshoz semmilyen jogi érdeke, a beavatkozás megengedhetőségének a Pp. 54. § (1) bekezdése szerinti feltételei hiányoztak. A perköltség vonatkozásában az ítélet nem vette figyelembe azt, hogy az ítéletábra a megelőző fellebbviteli eljárásban a felperesi oldalon is megállapított 50.000,-Ft perköltséget.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték annak helyes indokai alapján azzal, hogy az ítéletábra kötelezze a felperest az alperesek javára 75.000,- Ft másodfokú perköltség megfizetésére.

Álláspontjuk szerint a megismételt eljárásban a törvényszék a Győri Ítéletábra Pf.IV.20.321/2017/4/I. számú végzése szerinti iránymutatásnak eleget tett, a bizonyítási teherről a feleket az 1/2009. PK véleménynek megfelelően tájékoztatta. A törvényszék a bizonyítási eljárást teljeskörűen lefolytatta, a bizonyítékokat -köztük a felek személyes előadását - helyesen mérlegelve helyes tényállást állapított meg és abból helytálló jogi következtetésre jutott. A felperesi fellebbezés

alapvetően téves az elsőfokú bíróság 3. sorszám alatti végzésével kapcsolatban, mert a bizonyítási teherről való tájékoztatás nem azonos a történeti tényállásnak az ítélet indokolásában történő jogi értékelésével.

A felperes tévesen értelmezi az elsőfokú ítélet indokolását. A fellebbezés szerint ellentmondásos megítélésű, 4., 7., 10., 11., 12., 14. és 19. levélrészleteket a törvényszék véleménynyilvánításnak minősítette, mindössze arra utalt, hogy azok azért nem jogsértőek, mert valós tényekből levont következtetéseket tartalmaznak. Az elsőfokú ítélet indokolása mindvégig konzekvens, logikus.

A véleménynyilvánítások megítélésénél nem a felperes szubjektív érzetének, hanem egy általános mércének van jelentősége. A vegyes jellegű - tényállítást és véleménynyilvánítást egyaránt tartalmazó - levélrészletek esetén a bizonyítás mindkét felet terhelei, erről a törvényszék a peres feleket tájékoztatta is.

A fellebbezési ellenkérelemben részletesen meghivatkozott, a munkaügyi perben hozott jogerős ítélet alapján az 1., 4., 6., 13., 20. és 22. pontok vonatkozásában az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy azok nem jogsértőek.

Hangsúlyozták, hogy a BH1191.47. számú eseti döntés alapján a dolgozónak lehetősége van arra, hogy munkahelyi vezetőjéről véleményt nyilvánítson. A téves vélemény, értékítélet pedig nem jogsértő, különösen akkor nem, ha valós tényekből levont okszerű következtetést tartalmaz (BDT2006.1376.). A BH2018.209. számú döntés alapján az egymással szemben megfogalmazott kritikus vélemények ugyancsak nem lehetnek jogsértők. A valótlan tényállítás csak akkor sérti a jóhírnevet, ha az egyúttal sértő jellegű is. Arra hivatkoztak, hogy a hatósági eljárás kezdeményezése, per indítása, büntető feljelentés megtétele önmagában nem valósít meg jogsértést, figyelemmel a BDT2006.1249. számú döntésre.

Rámutattak, hogy a beavatkozás megengedése iránti kérelem előterjesztése során a beavatkozónak a jogi érdekét csak valószínűsíteni - és nem bizonyítani - kell, e kötelezettségének pedig a beavatkozó eleget tett. Az alperes az ügyvédi megbízási díj összegét igazolták, az a kifejtett ügyvédi tevékenységre figyelemmel egyáltalán nem tekinthető eltúlzottnak.

A fellebbezés túlnyomórészt nem alapos, kisebb részben alapos.

A törvényszék a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, azonban annak eredményeként részben téves tényállást állapított meg és abból részben helytelen jogi következtetésre jutott. Az elsőfokú bíróság azt helyesen rögzítette, hogy a jelen eljárásban a Ptk. rendelkezései az irányadók.

Az ítélet tábla szükségesnek tartja ismételten rámutatni, hogy a Pf.IV.20.321/2017/4/I. számú hatályon kívül helyező végzésében már kifejtettek szerint a munkavállalónak a másik munkavállaló tevékenységével kapcsolatban a munkáltatóhoz intézett, fegyelmi eljárás alapjául szolgáló bejelentése nem minősül sem hatósági, sem bírósági eljárás kezdeményezésének. A bejelentéssel a munkavállaló nem közvetlenül a saját igényét, jogvédelmi érdekeit érvényesíti - bár a bejelentés közvetetten szolgálhatja ezt a célt - és nem a törvényes vádban megjelenő, az államot megillető büntető igény előmozdítása érdekében jár el. Ezért a perbeli levél kapcsán sem az EBH2002.624. számú döntés, sem a fellebbezési ellenkérelemben hivatkozott BDT.2006.1249. számú döntés nem irányadó.

Az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyező végzésben adott iránymutatásnak megfelelően vizsgálta, hogy a sérelmezett levélrészletek közül melyik minősül tényállításnak, és melyik véleménynyilvánításnak. Alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy az elsőfokú bíróságnak a bizonyítási teherről való, az 1952. évi III. törvény (Pp.) 3.§ (3) bekezdése szerinti, a 3. sorszám alatti

végzésében fogatosított tájékoztatása valamint az ítélet indokolása egymáshoz képest, az indokolás pedig önmagában is következetlen, inkonzisztens. A törvényszék a 3. sorszám alatti végzésében egyértelműen tájékoztatást adott arról, hogy az egyes sérelmezett cikkrészletek vonatkozásában melyik félnek mit kell bizonyítania. A 3. sorszám alatti végzésben adott kioktatással egyezően az ítélet indokolása szerint az 1., 4., 6., 7., 10., 11., 12., 13., 14., 17., 19., 20., és 22. pontban írtak véleménynyilvánítások. Az 1., 6., 13., 17. és 20. ponttal kapcsolatban az elsőfokú bíróság mindössze azt a megállapítást tette, hogy az ott megfogalmazott véleménynyilvánítások okszerűek voltak, azok kellő tényalappal rendelkeztek.

A törvényszéknek az ítélete indokolásában nem kellett valamennyi, az eljárásban szerzett bizonyítékról - így a felperes által csatolt mintegy 170 darab okirati bizonyíték mindegyikéről - számot adnia. Az elsőfokú ítélet indokolásából megállapítható, hogy a bizonyítékok számbavétele és mérlegelése során a törvényszék a munkaügyi perben hozott jogerős ítéletnek kiemelt jelentőséget tulajdonított. Osztja az ítélet tábla az elsőfokú bíróság álláspontját azzal kapcsolatban is, hogy ugyan a munkaügyi perben hozott jogerős ítélet nem jelent a Pp. 229.§ (1) bekezdése szerinti ítélt dolgot a jelen per peres felei között, a munkaügyi perben a jogerős ítélet szerint megállapított mulasztások, szabályszegések a jelen eljárásban is bizonyítottaknak tekintendők. A személyiségi per semmilyen formában nem szolgálhatja azt a célt, hogy más perben jogerősen megállapított tényállás felülvizsgálatául szolgáljon.

A perben eldöntendő első kérdés az volt, hogy a levélrészletek közül mi minősül tényállításnak és mi véleménynyilvánításnak. A tényállítás és a véleménynyilvánítás elhatárolása az ún. bizonyíthatósági teszt alapján történhet: az a közlés, amelynek valósága vagy valótlansága bizonyítható- tény; amelynek valóságtartalma nem bizonyítható, az vélemény (BDT2012.2653.). A tényállítás a múltban vagy a jelenben történt konkrét cselekményre vagy eseményre vonatkozó közlés. A tény fennállása elvileg mindig (BDT2011.2403.), a véleménynyilvánításban megjelenő értékítélet valóságtartalma nem bizonyítható.

Osztja az ítélet tábla az elsőfokú bíróság álláspontját azt illetően, hogy a 4., 10., 11., 12., 14., 17., 19. és 20. pont szerinti közlések véleménynyilvánításnak minősülnek. Az alperesek a 4. pontban az értékítéletüket („biztonsági, fegyelmi kérdéseket is felvet”) fogalmazták meg azzal kapcsolatban, hogy a felperes nem vállalt készenlétet, ügyeletet. Ugyancsak véleménynyilvánítás, hogy az alperesek megítélése szerint a felperes többet is tehetett volna a carotis sebészet korábbi megkezdése (10.) a plasztikai sebészet feltételeinek megteremtése (11.) érdekében és az onkológiai műtétek (14.) terén. E sérelmezett közlések nem tartalmazzak konkrét mulasztásra vonatkozó előadást. A 10. pont ugyan felveti, hogy más osztályokkal a szükséges tárgyalások nem történtek meg, de a teljes szöveg értelme nem az, hogy ezekre az egyeztetésekre - amennyiben azok elengedhetetlenül szükségesek voltak - egyáltalán nem került sor, hanem az, hogy ezek késedelmesen történtek, hiszen végül a carotis sebészetet a felperes munkaviszonyának fennállta alatt bevezették. A 17. pont ugyancsak azt tartalmazza, hogy a felperes a feladatkörébe tartozó kooperációs feladatoknak vonakodva tett eleget. Példaként említi a traumatológián lévő mobil röntgen készülékkel kapcsolatos egyeztetést. A sérelmezett részlet nem azt tartalmazza, hogy a felperes nem tárgyalt a traumatológiai osztállyal, hanem - minden konkrétum nélkül - arra utal, hogy a tárgyalásokat a felperes csak késedelmesen kezdte meg. Dr. ... tanúvallomásából megállapíthatóan a készülék nem állt rendszeresen a felperes vezette osztály rendelkezésére. Ez alapját képezhette az alperesek kritikájának még akkor is, ha az eszközellátottság időszakos hiányának nem a felperes passzivitása volt az oka. Az alperesek szubjektív értékítélete jelenik meg a 19. és 20. pontban a felperes mint vezető és a beosztottai

közötti viszonytal kapcsolatban. Összességében helytálló az az elsőbírói álláspont, hogy a felperes aktivitását, kezdeményezőkézségét hiányoló, azt kritikával illető levélrészletek az alperesek szubjektív véleményét fejezték ki. Helytállóan utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy a véleménynyilvánítások jogszerűségének vizsgálatakor nem a felperes egyéni érzékenységének, hanem a társadalmi elvárhatóság általános zsinórmértékének van jelentősége. Az alperesek által megfogalmazott értékítéletek, bírálatok nem voltak túlzók, bántók, vagy sértők, a véleménynyilvánítás társadalmilag elfogadott korlátai között maradtak, ezért azok jogsértő jellege nem állapítható meg.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a 2., 3., és 18. pontban foglaltak tényállítások. Helytálló az is, hogy a 2. és 3. pontban írtakat az alperesek bizonyították.

A 2. pontban írtakkal kapcsolatban a munkaügyi perben hozott jogerős ítélet azt tartalmazza (Székesfehérvári Törvényszék 2.Mf.20.677/2016/11. 5. old.), hogy a készenléti feladatok kiváltásaként a feladatokat ellátó orvosok telefonon kérhettek segítséget a felperestől, de előfordult, hogy a felperes nem volt elérhető. A munkaügyi perben nem csak a jelen eljárás I. r. és II. r. és alperese, de a jelen perben érdektelen dr. ... tanúvallomása szerint is előfordult, hogy „nyomozni kellett”, hol van a felperes, „többszörösen előfordult”, hogy nem találták, „nagyságrendekkel többször”, mint amit pl. a telefon elfelejtett visszahangosítása indokolt volna. Az ítéletábla szükségesnek tartja kiemelni: „az esetek jelentős részében” kitétel nem azt jelenti, hogy a felperes egyáltalán nem elérhető, hanem azt, hogy többször is előfordult, a kollégák nem tudták őt elérni.

A készenléti, ügyeleti szolgálattal kapcsolatos alperesi állítás (3.) valóságtartalmát a munkaügyi perben hozott jogerős ítéletben megállapított tényállás (Székesfehérvári Törvényszék 2.Mf.20.677/2016/11. 4-5. old.) igazolja.

A törvényszék azt tévesen állapította meg, hogy a 18. pont valóságtartalmát az alperesek bizonyították. A 18. ponttal kapcsolatban a munkaügyi perben a jelen per IV. r. alperese került tanúként meghallgatásra. A munkaügyi perben hozott első-és másodfokú ítélet tényállási elemként nem tartalmazza, hogy a felperes megakadályozta volna, hogy a IV. r. alperes szakmai konferencián vegyen részt. A jelen perben a IV. r. alperes e körben két szakmai rendezvényre hivatkozott: az MST 60 megnevezésű,on 2010. szeptember 8-11. között megtartott konferenciára és a Fialat Angiológusok kongresszusára, amit ... n tartottak 2010. október 21-31. között. Miután a perbeli levél 2010. szeptember 13. megelőzően kelt - hiszen ezen a napon értesítette a munkáltató a felperest arról, hogy fegyelmi lejárast indít ellene, az eljárás alapjául pedig éppen az alperesek levele szolgált - értelemszerűen a 18. pont szerinti állítás csak a 2010. szeptember 8-11. közötti rendezvényre vonatkozhatott. Maga a kifogásolt közlés is szeptemberi eseményről tesz említést. Kétségtelen, hogy a felperes saját előadása szerint a szerdától szombatig tartó kongresszussal kapcsolatban szeptember 2-án, vagyis előző hét csütörtökön még elutasító volt, de szeptember 3-án már olyan megoldási javaslattal élt, hogy szeptember 9-én délután a IV. r. alperes már el tud menni a kongresszusra. Az V. r. alperesnek a munkaügyi perben tett tanúvallomása (1.M.753/2010/25. tárgyalási jegyzőkönyv) azt támasztja alá, hogy a IV. r. alperes a konferencián délutánonként részt vett. A IV. r. alperes ugyan hivatkozott arra, hogy pénteki napon- vagyis szeptember 10-én - még beteget látott el, ezt azonban nem igazolta. A sérelmezett levélrészlet szerint a felperes kategórikusan megtiltotta a IV. r. alperesnek, hogy a kongresszuson a részt vegyen. Ezt a tényt azonban a fentiekben ismertette bizonyítékok nem támasztják alá, mint ahogy azt sem, hogy a tiltás eredményeként a IV. r. alperes egyáltalán nem tudott megjelenni a rendezvényen. Ugyanakkor ez a valótlán tényállítás sértő a felperesre nézve, mert úgy állítja őt be, mint aki a kollégája szakmai

fejlődését, továbbképzését önkényesen, minden ésszerű ok nélkül akadályozza még akkor is, ha az érintett orvos a képzésen való részvétel érdekében anyagi áldozatokat is vállal.

Tévesen helyezkedett az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy az 1., 6., 13., 22. pont véleménynyilvánítást, a 16. és 21. pont véleménynyilvánítással vegyes tényállítást tartalmaz. Az e pontokban írtak tényállításnak minősülnek.

Az 1. pont részletesen leírja a munkakezdést, a reggeli ügyeleti beszámoló, referálás menetét és az ennek kapcsán kialakult munkahelyi légkört. A munkarend kialakítására, az egyes időpontokra vonatkozó előadás, valamint az, hogy a kialakított rendszer részben kommunikációs nehézségeket okoz, ami feszültséghez vezet, olyan állítás, amelynek valóságtartalma igazolható, ezért az tényállítás. A munkaügyi perben hozott jogerős ítélet azonban a felmondás megalapozott, igazolt okaként értékeli a felperes által megszervezett reggeli munkakezdést, a kifejezetten nem eseti jellegű időbeli csúszásokat. Erre tekintettel a sérelmezett tényállítás valóságtartalma igazolt.

A 6. pont a műtéti kiírásokat, a műtéti asszisztenciát érintő tényállítást tartalmaz. Tény- mert utólag igazolható - hogy a műtéti kiírásoknál ugyanaz az orvos szerepel-e mindkét műtőben egyszerre. Tény, hogy az asszisztencia beosztása során milyen szerepe van az orvosi gyakorlatnak. E tények valóságtartalmát a 22. sorszám alatt csatolt alperesi iratok (műtéti programok) igazolják. A felperes ezzel szemben arra hivatkozott, hogy az egy orvos azonos időpontra két műtőbe történt beosztása látszólagos, a műtétek végzésében valós fennakadást nem okozott. Az alperesek által csatolt műtéti kiírások ezt a felperesi védekezést nem támasztják alá: azokból az derül ki, hogy előfordult az is, hogy ugyanaz az orvos került beosztásra egész napra az 1. műtőbe, aki a 2. műtőben is feladatot kapott (2008. március 13-i, 2010. április 21-i műtéti program). A sérelmezett állítás valóságtartalmát az alperesek okirattal bizonyították.

A 13. ponttal kapcsolatban tényként állapítható meg a munkaügyi perben hozott jogerős ítélet alapján, hogy az OEP a kódolási problémák miatt 31.662.400,- Ft-ot követelt vissza a munkáltatótól, a felperes által vezetett osztály helytelen kódolási gyakorlata miatt. A tényállítás valóságtartalma ezzel bizonyítást nyert. Ezen nem változtat az sem, hogy a helytelen kódolási gyakorlatról a munkáltatónak volt-e tudomása vagy sem. Maga a sérelmezett kitétel is úgy fogalmaz, hogy a munkáltató már szembesült a problémával. Az azonban tényként állapítható meg az alperesek személyes nyilatkozatai valamint ... tanúvallomása (Székesfehérvári Munkaügyi Bíróság 1.M.753/2010/30. sz. tárgyalási jegyzőkönyv) alapján, hogy a beosztottak a kódolással kapcsolatos problémákat eredménytelenül jelezték a felperes felé.

A 22. pont tényt közöl: több orvos is a távozás gondolatával foglalkozik. A sérelmezett levélrészlet az alperesek szándékaira, gondolataira vonatkozóan tartalmaz közlést: a távozás gondolata nem jelenti azt, hogy az orvosok a munkaviszonyukat valóban meg is szüntetik. Az alperesek tudattartalmára vonatkozó tényállítást az alperesek előadása mellett a Kúria Mfv.I.10.299/2017/11. számú, a felülvizsgálati eljárásban hozott ítélete is igazolja, mely szerint a felperes az osztály meghatározó sebész szakorvosainak bizalmát elveszítette, az I., II. és III. r. alperes a távozás gondolatával foglalkozott. A tényállítás valóságtartalmát az alperesek bizonyították.

A 16. pont tényként arra utal, hogy a kollégák kifejezett kérése ellenére a felperes vezetői jogkörében eljárva távolított el egy kolléganőt az osztályról. A perben az nem nyert bizonyítást, hogy az osztály dolgozói a vezető intézkedését megelőzően kifejezett kéréssel fordultak volna a felperes felé. Ugyanakkor az az állítás, hogy a beosztottak kérésétől eltérően döntött a felperes arról, hogy melyik dolgozó munkaviszonyát szünteti meg, még valótlanága esetén sem bír önmagában sértő tartalommal a felperesre nézve. A Ptk. 78.§ (1) bekezdése szerinti jogsértés megállapításához pedig nem elegendő, hogy az állítás valótlan, annak sértő tartalommal is rendelkeznie kell.

A 21. pont tényként tartalmazza, hogy számos orvos távozott az osztályról. A felperes előadta, hogy korábban nagyobb elvándorlás volt, de azt nem vitatta, hogy amíg osztályvezetői pozíciót töltött be, több fiatal orvos is távozott. A sérelmezett levélrészlet a távozásokat és az új jelentkezők hiányát az osztály rossz hírének tulajdonítja. A levél egész tartalmát figyelembe véve a „hírünk elterjedt” kitétel a felperes és az egyes beosztott orvosok, munkavállalók közötti konfliktusokra vezethető vissza. A korábban már kifejtettek szerint a jogerős munkaügyi perben hozott ítélet, a műtéti beosztások és előjegyzési rendszer generálta feszült helyzet tényként állapítható meg. A felperes hivatkozott ugyan arra, hogy egyes orvosok távozására - a munkaügyi perben tanúként meghallgatott II. és III. r. alperes előadásával szemben - nem az ő személyére tekintettel került sor, az általa 73. és 75. szám alatt csatolt levelekből azonban az állapítható meg, hogy az egyes orvosok távozásában szerepet játszott a felperes és kollégái között kialakult sűrűlődségekkel terhelt helyzet. Dr. ... levele arról ad számot, hogy ugyan a felperessel nem volt közvetlen személyes konfliktusa, távozásának okai között azonban az is szerepelt, hogy a felperes bizonyos vezetői intézkedéseket nem tett meg. Dr. ... levele szerint a távozás egyik oka a felperes személye körül kialakult konfliktusokkal terhelt helyzet volt. Mindezekre tekintettel e sérelmezett levélrészlet sem tartalmaz valótlan tényt. Dr. ... tanúvallomásából ugyancsak az állapítható meg, az ő és dr. ... távozásában szerepet játszott a beosztottak és a felperes közötti hiányos, rossz kommunikáció.

A személyhez fűződő jogok megsértésére alapított kereseti kérelem esetén is irányadó a PK. 12. számú állásfoglalás, mely szerint a sérelmezett közleményt a szövegösszefüggéseire is figyelemmel, a maga egészében kell vizsgálni. Az 5., 7., 8. és 9. pontok egymással- és részben a 6. ponttal - összefüggő állításokat fogalmaznak meg, amelyek részben tényállítások (a betegek távoli időpontokat kapnak a műtetre, a kedvezőbb előjegyzési időpont arra készíti őket, hogy a felperessel műtessék meg magukat), részben véleménynyilvánítások (a műtéti beosztás hajszolt, az idősebb orvosok mellőzve érzik magukat). A műtéti előjegyzési rend kialakításával kapcsolatban a munkaügyi perben hozott jogerős ítélet szerint a felperes által kialakított műtéti előjegyzési rendszer rugalmatlan volt, nem vette figyelembe a munkáltató által az orvosválasztás körében kialakított gyakorlatot, a betegek körében egyenlőtlen helyzetet hozott létre. A kialakított rendszer az orvosok körében feszültséget, a betegeknél vélhetően elégedetlenséget okozott, s az így kialakult helyzetre a felperes nem keresett megoldást. Ebből következően a 8. pontban és a 9. pontban megfogalmazott tényállítás igazolt, míg az 5. pontban és a 7. pontban megfogalmazott vélemény a valós tényeken alapuló, a jogszerű véleménynyilvánítás határait meg nem haladó értékítélet, következtetés. Az 5. pont értékelése során nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a 6. pontban foglaltak valóságtartalma bizonyítást nyert.

Osztja az ítéletábra az elsőfokú bíróság álláspontját azzal kapcsolatban, hogy a 15. levélrészlet véleménynyilvánítással vegyes tényállítás. Valós tény, hogy az ügyleti beosztás és a szabadságolások beosztása a felperes feladatkörébe tartozott. Az alperesek ezzel a valós ténnyel összefüggésben fogalmazták meg azt a kritikájukat, hogy a felperes mindent ellenőrzése alá kíván vonni, nem ad teret annak, hogy e kérdésekben az orvosok egymás között egyeztessenek. Ez a véleménynyilvánítás sem lépte át azonban a megengedett kritika korlátait.

Mindezekre tekintettel a felperes kereseti kérelme a jogalap és a jogsértés megállapítása mint jogkövetkezmény vonatkozásában a 18. pontban sérelmezett levélrészletet illetően alapos.

A Ptk. 84.§ (1) bekezdés c) pontja szerinti elégtétel adására kötelezés során nem hagyható figyelmen kívül, hogy a sérelmes közlésre milyen módon, formában, milyen nyilvánosság mellett

került sor. Az alperesek a sérelmezett tényállítást a munkáltató felé fogalmazták meg, annak nagyobb nyilvánosságát nem adták. A felperes maga sem hivatkozott arra, hogy a kereseti kérelem tárgyát képező levelet az alperesek nyilvánosságra hozták volna. Az elégtételadás akkor tölti be funkcióját, ha az azonos vagy hasonló körben történik, mint a sérelmezett közlés. Ebből következően az alperesek nem kötelezhetők még a jogsértés megállapítása esetén sem a sajtó útján történő elégtétel adására, mivel a jogsértő nyilatkozatok megtételére jóval kisebb nyilvánosság mellett került sor. Az elégtétel szövegezésének megállapítása során a bíróságot a kereseti kérelemben foglaltak nem kötik.

A felperes a Ptk. 84.§ (1) bekezdés e) pontja szerinti nem vagyoni kár megfizetésére arra tekintettel kérte kötelezni az alpereseket, hogy a jogsértéssel összefüggésben kénytelen családjától távol munkát vállalni, emellett hivatkozott a nem vagyoni kártérítés pönális funkciójára, az alperesek jövedelmi helyzetére is.

A felperes által hivatkozott hátrány - a korábbi munkahely elvesztése, a kényszerű ingázás - nem az alperesi levél, hanem a felperesre nézve kedvezőtlenül zárult fegyelmi eljárás és munkaügyi per eredménye. Az alperesek levele önmagában alkalmatlan volt a felperes munkaviszonyának megszüntetésére, függetlenül attól, hogy az menyiben tartalmazott valós jogsértő közléseket. Kétségtelen, hogy a fegyelmi eljárás megindításának alapjául a perbeli levél szolgált, de a munkáltató részéről megjelölt felmondási okok a munkaügyi perben alaposnak bizonyultak. Ebből következően a 18. pontban tetten érhető jogsértés és a felperes által hivatkozott, a munkaviszony megszüntetésével összefüggésben jelentkező hátrányok között nincs okozati összefüggés. Ezért a felperesnek a nem vagyoni kártérítés iránti igénye sem lehetett alapos. Az ítélet tábla szükségesnek tartja megjegyezni, hogy bár történetileg a nem vagyoni kár intézménye részben pönális eredetű, a Ptk. a nem vagyoni kártérítés feltételeként minden esetben megköveteli a jogsértés tényén túl a hátrány bizonyítását. (A 2013. évi V. törvénnyel bevezetett, a jelen perben nem alkalmazható sérelemdíj intézménye ettől eltérően vállaltan kettős- reparatív és pönális - funkciójából következően a sérelemdíjnak nem feltétele az azt megalapozó hátrány bekövetkezése, a jogsértéshez fűződő hátrány hiányának az összecszerűség körében van jelentősége).

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta. A 18. pont vonatkozásában a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapította a jogsértést és az alpereseket e körben a Ptk. 84. § (1) bekezdés c) pontja szerint a felperesnek címzett magánlevélben kötelezte elégtételadásra. Az elégtételadás szövegét az elkövetett jogsértéshez képest állapította meg. A jogsértéssel okozati összefüggésbe hozható hátrány hiányában a felperes nem vagyoni kár iránti igénye nem foghatott helyt.

Az első-és másodfokú eljárásban a felperes egyaránt 22 levélrészlet jogsértő jellegét állította. A kereseti kérelem a jogalap és elégtétel adására kötelezés vonatkozásában alaposnak bizonyult, ehhez elegendő volt egy sérelmezett levélrészlet jogsértő jellegének igazolása. Az előterjesztett nem vagyoni kár igényt is figyelembe véve a felperes az első- és másodfokú eljárásban 7%-ban bizonyult pernyertesnek.

A pertárgy értéke az első-és másodfokú eljárásban a nem vagyoni kártérítés iránti kereseti kérelem alapján 7.500.000,- Ft (BH2001.367), az elsőfokú eljárás illetéke ezért 450.000,- Ft, a másodfokú eljárás illetéke 600.000,- Ft. A feljegyzett illetéket a peres felek a Pp. 81. § (1) bekezdése és 239.§-a valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján pervesztességük arányában kötelesek az állam javára megfizetni.

A fellebbezésben írtakkal ellentétben az elsőfokú bíróság által az alperesek javára a teljes pernyertesség esetére megállapított ügyvédi munkadíj a pertárgy értékére és a csatolt megbízási szerződésekre tekintettel nem tekinthető eltúlzottnak. A hatályon kívül helyező végzésben a felperes javára megállapított perköltség csak a felperes pernyertességének arányában számolható el. A felperes 7%-os mértékű pernyertességére figyelemmel az elsőfokú eljárás költségeként az alperesek az általuk megjelölt perköltség 93%-ára, a felperes az 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja alapján járó perköltség 7%-ára tarthat igényt azzal, hogy a feleket a pernyertességük-pervesztességük arányában illeti meg a hatályon kívül helyező végzésben a javukra megállapított perköltség. (Pp. 81.§ (1) bekezdés, 83.§ (1) bekezdés). Ezek alapján a felperes az alperesek és az alperesi beavatkozó javára 550.000,- Ft 93%-át, azaz 511.500 Ft-ot, az alperesi beavatkozó és az alperesek a felperes javára a pertárgy érték alapján a hivatkozott IM rendelet szerint megállapított, a teljes pernyertesség esetére járó 375.000,- Ft és a hatályon kívül helyező végzésben a felperes javára megállapított 50.000,- Ft 7%-át, összesen 29.750,- Ft-ot kötelesek megfizetni. A két összeg egybeszámításával által a felperes részéről az alperesek és az alperesi beavatkozó részére fizetendő elsőfokú perköltség összege 481.750,- Ft.

Az újabb másodfokú eljárásban a Pp. 239.§-a alapján az alperesek és az alperesi beavatkozó perköltségigénye 93%-áig, 75.000,- Ft alapulvételével 69.750,- Ft erejéig alapos. A 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) és (6) bekezdése alapján a felperes másodfokú perköltsége teljes pernyertesség esetén ugyancsak 75.000,- Ft, ennek 7%-a 5.250,- Ft. A két összeg egybeszámításával a felperes 64.500,- Ft másodfokú perköltség megfizetésére köteles.

A felperes hivatkozott arra, hogy a beavatkozás megengedhetőségének a Pp. 54.§ (1) bekezdésében meghatározott feltételei nem teljesültek, ezzel az alperesi oldal felesleges költségeket generált. A beavatkozási kérelem előterjesztésére akkor került sor, amikor a munkaügyi per még nem zárult le jogerősen. A két per közötti tényállás részbeni azonossága, valamint, hogy az alperesi munkáltató tarthatott attól, a felperesi pernyertesség esetén a Ptk. 348.§ (1) bekezdése szerinti kárfelelőssége felmerülhet, a beavatkozás iránti kérelem nem volt nyilvánvalóan alaptalan. A felperesi fellebbezésben írtaktól eltérően a jogi képviselő azonosságára tekintettel az sem állapítható meg, hogy a beavatkozással az alperesi oldal felesleges többletköltségeket idézett volna elő.

Győr, 2019. július 10.

Dr. Zámbó Tamás sk.
a tanács elnöke

. Szalay Róbert sk.
előadó bíró

. Mészáros Zsolt sk.
bíró